QUÆSTIO MEDICA.

QUODLIBETARIIS DISPUTATIONIBUS manè diſcutienda in Scholis Medicorum die Jovis 15. Januarii.

M. ANTONIO DE CAEN, Doctore Medico, Præſide.

Suntne tam variæ Morborum, quàm ægrorum facies?

I.

HOMO, homini quid interſit, non omnes tenent. Alterum ab altero ex facie internoſcere cuivis vel bardo promptum eſt: aſſequi etiam, quod ad communem omnium naturam pertinet, poteſt vel mediocriter eruditus: Uniuſcujuſque verò propriam introſpicere, pervidere, omníque ex parte exploratam habere, ne quidem factus ad unguem Medicus. Ferè nimirum Vulpeculæ ſimiles, lambimus vitreum vas, pultem haud attingimus. Expediat aliquis, ex quo, ſedentibus in concilio cordatis viris, tanta ſit de re unâ opinionum disjunctio; Unde tam varii palati convivæ poſcant tàm diverſa; Quamobrem aliqui carnes, piſces alii, nonnulli vinum tantoperè oderint; Contrà hujus dulcedine capti plurimi haud aliud vitæ præmium intelligant; Cur ille ad caſei, hic ad leporis, is ad roſæ conſpectum cohorreſcat & contrahatur. Quâ de causâ iſte eſt adeò projectus in Venerem, in quam hic oris floriduli,

florentiſque ætatis, ac corporis, omnino friget? Quâ vi, dum ſonum reddit pulſata Cithara, illi uni ſonum invito exprimit?

II.

TOT varietatum, effectuúmque diſſidentium cauſa eadem quæ ſanitatis, & morborum; partium videlicet conſimilium temperies, organicarum conformatio, omniúmque poſitus, & conſociatio ſingularis. At enim, velut è paucis numero litteris variè inter ſe compoſitis, ingens naſcitur vocabulorum multitudo; itâ è paucioribus partibus tàm diſcrepantes, quàm infinitæ, hominum facies effinguntur: quin è pauciſſimis elementorum qualitatibus tot exurgunt temperationum, quot hominum formæ, illarum effectrices rerum, quas admirari aliquantò faciliùs ſit, quàm enodare. Nec aliunde profectò eſt, quòd nunc mas, nunc fœmina prodit in vitæ ſcenam: quòd ſtabilis conſtánſque eſt unius valetudo, alterius prorſus vitrea æquè, ſplendens ac fragilis; quòd in aliquibus nihil in victu delinquentibus, anguſtioris vitæ floſculus decurrit quàm celerrimè; aliis diutiùs in eâ manentibus; propter ipſam quoque rem, venientes ac recedentes anni multa ſecum ferunt commoda & incommoda.

III.

PAR ratio invaletudinum tribus ſummis temperiei, conformationis, continuationiſve partium violatæ generibus contentarum; à quibus, niſi qui ad curandum accedit, deſcendat per ſubjectos gradus ad infima, ſua ipſi ars inanis futura eſt, quamvis ad manum ſint omnia, quibus morbus κατ' εἶδος debet oppugnari, præſidia. Plane ut unus ille ſanos homines perſpectos habet, cui, quid commune ſit omnibus, quid proprium ſingu-

lis, penitùs notum eſt: itâ is tantùm eximiè medentis perſonam ſuſtinet, qui communem ac totam morbi cujúſque notionem, inſupérque ſingularia illa, quæ in nullum alium convenire poſſunt, gerit in animo conſignata; cui, non modò inchoata, ſed præſtans ac difficilis ſimilitudinum etiam peritis imponentium, atque diſſimilitudinum intelligentia res compertas efficit. Vis illud in apertum lucem vocatum ante oculos tibi ſtatuere?

IV.

LATE fuſum febris nomen (ut inde ſpecimen capiatur) ſit licet ad eam quæ quartâ quâque luce torret, contractum; adhuc vana eſt imago morbi, cujus mille diſcrimina: quapropter cave de illius moribus, exitu, & curatione quidquam ante proferas, quam liqueat, ſit domeſticus, necne; quâ parte anni; quo domeſtico more degentem corripuerit; tenuis, an firmæ valetudinis hominem, puerum, juvenem, annoſúmve ſenem; ocio difluentem, an curis, aut labore confectum exerceat; quo ſub cælo natus, eductúſque ſit; quale ſolum calcet; quem ore ducat aërem; quibus ſe paſcat cibis. Neque hîc conſiſtendum: ipſa quippe, quæ febrem circunſtant mala, ejus quoque produnt ingenium; ſcire ut permagni referat, paucarum ſit, an multarum horarum, ſub eáne integra ſint, an corrupta, aut effœta viſcera; num vomitus, tuſſiſque ægrum quatiant; fuſior ſit, ſubſiſtátne alvus; adſint ſitis, ſudor, vigiliæ; an contra veternus occupet. Quæ quidem omnia, ut in hominum genus univerſum cadere queant, nullo non variantur in corpore.

V.

QUAM diſpar itáque ſanorum hominum conſtitutio, temperies, natura, & indoles; tam diſpares ægrotorum, morborúmque formæ ac ſpecies: ſimili modo,

quàm multiplex ac diverſa latentium intus humorum conditio, tàm diſſimilis inde exortarum ægrotationum ratio. Hinc tantus labor, tótque exorbendæ difficultates ritè medendi ſcientiam profeſſo: ut, niſi hæc ſingula venetur, & intento animo cernat, agitet, atque ad invicem comparet, ſuum cuique malo remedium aptaturus, Medici titulum temerè ſibi arroget: in ultimas verò terras exportandi ſint eorum omnium rudes iſti homunciones, veriùs fungi, qui naturæ quoque totius ignaros homines, ſæpiùs magnas inter opes à rectâ mente inopes perniciosè ludificant, unico adversùs quaſlibet ægritudines nunquam non uſi pharmaco.

Ergo tam variæ morborum, quàm ægrorum facies.

Domini Doctores diſputaturi.

M. Claudius Berger.
M. Claudius Biendiſant.
M. Dominicus de Farcy.
M. Henricus Mahieu.
M. Claudius Guerin.
M. Paulus Mattot.
M. Alanus Lamy.
M. Claudius Quartier, Cenſor Academiæ.
M. Antonius Bourgaud.

Proponebat Pariſiis FRANCISCUS MAILLARD, Pariſinus, Baccalaureus Medicus. A. R. S. H. 1682.

Apud Franciſcum Muguet, Regis & Facultatis Medicinæ Typographum.